

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

A R R E S T

**nr. 210.683 van 25 januari 2011
in de zaak A. 198.908/XIV-32.792**

In zake : Bianca OLIVIERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 januari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van Antwerpen van 16 januari 2011 waarin aan verzoekster als tuchtsanctie van 6 weken individueel regime (geen gemeenschappelijke activiteiten behalve onderwijs en VDAB cursussen, glasbezoek, individueel wandelen, eredienst op cel, telefoonverbod uitgezonderd éénmaal per dag bellen naar advocaat, chef controleert het nummer)” wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 januari 2011 om 14.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Schelstraete, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is op het ogenblik van het indienen van het huidige verzoekschrift gedetineerd in de gevangenis te Antwerpen.

3.2. Op 11 januari 2011 wordt lastens de verzoekster een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld :

“Bovengenoemde gedetineerde had op 11 januari ongestoord bezoek met De Zutter D. Na dit bezoek kwam Oliviers duidelijk onder invloed op de afdeling. Zij kon nauwelijks op haar benen staan. Tijdens de gemotiveerde fouille kreeg ze haar kleding niet uit. Zij zat halfnaakt op het bankje en maakte spastische bewegingen met haar lichaam. Ze had geen enkele controle meer over haar lichaam en de trekken in haar gezicht.

Hierop riep ik de medische dienst; de dokter en verpleegster stelden vast dat 2432 Oliviers naar het ziekenhuis diende overgeplaatst te worden.

Bij terugkomst van deze persoon is ze voor haar eigen veiligheid in de veiligheidscel geplaatst”.

3.3. Op 14 januari 2011, na het houden van een hoorzitting betreffende de voormelde feiten, beslist de gevangenisdirecteur om de verzoekster een tuchtsanctie van 6 weken individueel regime (tot en met 24 februari 2011) en 3 maanden glasbezoek ten aanzien van haar partner (vanaf 25 februari 2011 tot en met 19 mei 2011) op te leggen, omdat zij “onder invloed” was “na ongestoord bezoek”.

3.4. Op 14 januari 2011 wordt lastens de verzoekster een nieuw rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld :

“Op vrijdagavond deed de lokale politie van Antwerpen een drugsactie met behulp van een drugshond. Onder andere de cel van betrokkene werd doorzocht. De hond reageerde positief waarna een huiszoeking van de cel plaatsvond. Er werden een hoeveelheid speed en hasj aangetroffen op de cel van betrokkene. Aansluitend op de celfouille werd betrokkene door de politiediensten gefouilleerd op het lichaam. Er werd een verhoor van betrokkene afgenomen, alsook wordt er PV opgesteld inzake de gevonden verboden middelen. Betrokkene werd voor haar eigen veiligheid in de naakte cel geplaatst, mede gezien haar overbrenging naar het ziekenhuis van 11/01/2011”.

3.5. Op 16 januari 2011 beslist de gevangenisdirecteur, na het houden van een hoorzitting, om de verzoekster een tuchtsanctie op te leggen wegens “drugs gevonden op cel door politie”. Deze sanctie betreft “6 weken individueel regime, aansluitend op voorgaande vanaf 25/02/11 tot en met 07/04/11”. Dit is het bestreden besluit.

Het voormelde individueel regime wordt in het bestreden besluit als volgt gepreciseerd :

- “-Geen gemeenschappelijke activiteiten: behalve onderwijs (Nederlandse les, computerles, handverzorging) en VDAB-cursussen tenzij in de tuchtsanctie deze expliciet verboden worden.
- Glasbezoek.
- Individueel wandelen.
- Eredienst op cel.
- Telefoonverbod: uitgezonderd 1 maal per dag bellen naar advocaat, chef controleert het nummer. (betrokkene kan 1 telefoontje doen om familie te verwittigen dat ze haar, hem een tijdje niet zullen horen!).”.

3.6. Op 21 januari 2001 wordt de verzoekster overgebracht naar de gevangenis van Brugge.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van “het principe ne bis in idem”.

De verzoekster betoogt dat “ne bis in idem” een algemeen rechtsbeginsel is dat een verbod inhoudt om een persoon twee maal te straffen voor een strafbaar feit waarvoor deze persoon voorheen werd bestraft of vrijgesproken. Zij wijst op het gegeven dat zij op 14 en op 16 januari een tuchtsanctie opgelegd kreeg betreffende respectievelijk het onder invloed zijn van drugs en het vinden van drugs op haar cel en betoogt dat zij zodoende twee keer een tuchtsanctie kreeg voor dezelfde feiten, met name drugsgebruik in de gevangenis, wat in strijd is met het voormelde beginsel.

Beoordeling

6. Met zijn beslissing van 14 januari 2011 heeft de gevangenisdirecteur de verzoekster een tuchtsanctie opgelegd omdat zij op 11 januari 2011 “onder invloed” was “na ongestoord bezoek”. Met de bestreden beslissing legt de gevangenisdirecteur de verzoekster een tuchtsanctie op wegens “drugs gevonden op cel door politie” op 14 januari 2011. De feiten die tot de voormelde, onderscheiden tuchtsancties hebben geleid, kunnen op het eerste gezicht niet als “dezelfde feiten” worden aangemerkt.

Gelet op het voormelde kan de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet geacht worden te zijn genomen met miskenning van het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem”, volgens hetwelk een zelfde feit geen tweemaal tuchtrechtelijk mag worden bestraft.

Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van “art. 6 E.V.R.M - beperking van contact met advocaat verzoekster”.

De verzoekster betoogt dat zij in het kader van de tuchtsanctie een telefoonverbod krijgt opgelegd met uitzondering dat zij één keer per dag mag bellen naar haar advocaat, wat volgens haar een inbreuk inhoudt op artikel 6.3.c E.V.R.M., temeer daar zij nog dient te verschijnen voor het hof van beroep te Antwerpen nadat het parket te Antwerpen op 30 december hoger beroep aantekende tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen 17 december 2010 waarin zij voor diefstal werd vrijgesproken. De verzoekster voert aan dat zij “uiteraard vrij de mogelijkheid (moet) hebben om haar raadsman te kunnen raadplegen in het kader van haar verdediging voor het hof van beroep te Antwerpen”, wat haar “niet mogelijk (wordt) gemaakt (...) doordat zij slechts één maal per dag naar haar raadsman mag bellen”.

Beoordeling

8. Artikel 6.3.c van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), bepaalt:

“3. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft ten minste de volgende rechten:

(...)

c) zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze, of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien het belang van de rechtspraak dit eist.”.

9. Daargelaten de vraag of artikel 6.3.c EVRM te dezen toepassing vindt, wat de verwerende partij ter terechtzitting betwist, toont de verzoekster op het eerste gezicht niet aan, noch maakt zij aannemelijk, dat de bestreden beslissing, door haar een telefoonverbod op te leggen, met uitzondering dat zij één keer per dag mag bellen naar haar advocaat, het recht op bijstand van een raadsman in de zin van de voormelde bepaling schendt. Het betoog van de verzoekster dat zij “uiteraard vrij de mogelijkheid (moet) hebben om haar raadsman te kunnen raadplegen in het kader van haar verdediging voor het hof van

beroep te Antwerpen”, wat haar “niet mogelijk (wordt) gemaakt (...) doordat zij slechts één maal per dag naar haar raadsman mag bellen”, kan daartoe op het eerste gezicht niet volstaan, temeer daar de verwerende partij ter terechtzitting terecht lijkt aan te voeren dat, indien dit nodig mocht zijn, de raadsman van de verzoekster, op haar verzoek, ook middels een faxbericht kan worden gecontacteerd en de verzoekster door haar raadsman ook kan worden bezocht.

Het middel is niet ernstig.

V. Besluit

10. Geen van de door de verzoekster aangevoerde middelen zijn ernstig. De eerste grondvoorwaarde voor het bevelen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet vervuld.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 januari 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Stephan De Taeye.